Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (šesto vijeće)

25. lipnja 2020.*

„Biljne sorte – Zahtjev za izmjenu datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice Siberia za vrstu *Lilium L.* – Žalba podnesena žalbenom vijeću CPVO-a – Nedopuštenost – Obveza obrazlaganja – Članak 75. Uredbe (EZ) br. 2100/94 – Djelotvorna sudska zaštita – Članak 67. stavak 1. i članak 87. Uredbe br. 2100/94 – Ispravak očitih pogrešaka – Članak 53. stavak 4. Uredbe (EZ) br. 874/2009”

U predmetu T-737/18,

Siberia Oriental BV, sa sjedištem u ’t Zandu (Nizozemska), koji zastupa T. Overdijk, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Ureda Zajednice za biljne sorte (CPVO), koji zastupaju M. Ekvad, F. Mattina i O. Lamberti, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom tužbe podnesene protiv odluke žalbenog vijeća CPVO-a od 15. listopada 2018. (predmet A 009/2017), koja se odnosi na zahtjev za izmjenu datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice Siberia za vrstu *Lilium L.*,

OPĆI SUD (šesto vijeće),

u sastavu: A. Marcoulli, predsjednica, C. Iliopoulos (izvjestitelj) i R. Norkus, suci,

tajnik: A. Juhász-Tóth, administratorica,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 17. prosinca 2018.,

uzimajući u obzir odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 1. travnja 2019.,

nakon rasprave održane 23. siječnja 2020.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

Okolnosti spora

1 Tužitelj Siberia Oriental BV podnio je 28. srpnja 1995. Uredu Zajednice za biljne sorte (CPVO) zahtjev za dodjelu oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. o oplemenjivačkim pravima na biljnu sortu Zajednice (SL 1994., L 227, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 24., str. 3.). Taj je zahtjev zaprimljen pod brojem 1995/0101.

2 Biljna sorta za koju je bio podnesen zahtjev za dodjeljivanje oplemenjivačkog prava jest sorta Siberia, koja pripada vrsti *Lilium L.*

3 U svojem zahtjevu za dodjelu oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice tužitelj je naveo da je ta sorta u siječnju 1993. prvi put bila stavljena na tržište na području Europske unije. Prva nacionalna potvrda o zaštiti sorte izdana je 8. travnja 1993. u Nizozemskoj, prije stupanja na snagu Uredbe br. 2100/94.

4 CPVO je u svojoj odluci od 2. kolovoza 1996. (u daljnjem tekstu: odluka o dodjeli) dodijelio oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice za sortu Siberia, utvrđujući 1. veljače 2018. kao datum isteka tog oplemenjivačkog prava. Taj datum isteka preuzet je u upisnik oplemenjivačkih prava na biljnu sortu Zajednice (u daljnjem tekstu: upisnik) iz članka 87. Uredbe br. 2100/94.

5 Porukom elektroničke pošte od 24. listopada 2011. tužitelj je pozvao CPVO da dostavi pojašnjenja o metodi koju je usvojio 1996. za izračun trajanja oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice za sortu Siberia. CPVO mu je elektroničkom poštom poslanom sljedećeg dana dostavio zatražene informacije.

6 CPVO i tužitelj od 2015. do 2017. nastavili su komunikaciju u vezi s metodom izračuna trajanja oplemenjivačkog prava sorte Siberia.

7 Tužitelj je 24. kolovoza 2017. ponovio svoje mišljenje prema kojem je trajanje oplemenjivačkih prava na sortu Siberia prvi put trebalo izračunati na temelju članka 19. Uredbe br. 2100/94. Osim toga, prema njegovu mišljenju, CPVO je morao, kao drugo, umanjiti trajanje oplemenjivačkog prava u skladu s člankom 116. stavkom 4. te uredbe, odbijanjem razdoblja između prvog stavljanja na tržište sorte Siberia i datuma stupanja na snagu navedene uredbe. Slijedom toga, tužitelj je od CPVO-a zatražio da izmijeni datum isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice dodijeljenog za sortu Siberia tako da datum 1. veljače 2018. zamijeni datumom 30. travnja 2020.

8 CPVO je u svojoj odluci od 23. listopada 2017. zahtjev za izmjenu datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice koji je upisan u upisnik za sortu Siberia proglasio nedopuštenim. Ocijenio je, kao prvo, da je rok od dva mjeseca predviđen člankom 69. Uredbe br. 2100/94 za podnošenje žalbe protiv odluke o dodjeli već bio istekao. Kao drugo, smatrao je da se članak 53. stavci 4. i 5. Uredbe Komisije (EZ) br. 874/2009 od 17. rujna 2009. o utvrđivanju provedbenih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 vezano uz postupke pred Uredom Zajednice za zaštitu biljnih sorti (SL 2009., L 251, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 38., str. 222.) ne primjenjuje u ovom slučaju, s obzirom na to da CPVO-ova odluka ne sadržava nikakvu jezičnu pogrešku, pogrešku pri pisanju ili očitu pogrešku. Kao treće, CPVO je istaknuo da ne postoji pravna osnova za izmjenu datuma upisa oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice u upisnik.

9 Tužitelj je 23. studenoga 2017., na temelju članka 67. Uredbe br. 2100/94, podnio žalbu žalbenom vijeću CPVO-a protiv odluke od 23. listopada 2017. Ta je žalba sadržavala i zahtjev za preispitivanje u skladu s člankom 70. Uredbe br. 2100/94.

10 CPVO je odlukom od 8. prosinca 2017. odbio zahtjev za preispitivanje na temelju članka 70. Uredbe br. 2100/94.

11 Usmeni dio postupka pred žalbenim vijećem održan je 24. rujna 2018. Tužitelj je na raspravi, među ostalim, tvrdio da je njegova žalba dopuštena u dijelu u kojem se temelji na člancima 67. i 87. Uredbe br. 2100/94. Tužitelj je kao pravnu osnovu svoje žalbe istaknuo članak 53. stavak 4. Uredbe br. 874/2009 i CPVO-ovu obvezu da po službenoj dužnosti ispravi eventualne pogreške u upisniku.

12 Odlukom od 15. listopada 2018. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) žalbeno vijeće CPVO-a odbilo je tužiteljevu žalbu kao nedopuštenu.

13 Kao prvo, žalbeno vijeće smatralo je da se žalba ne može temeljiti na članku 67. u vezi s člankom 87. Uredbe br. 2100/94 jer se, prema njegovu mišljenju, te odredbe odnose na prvotni upis u upisnik datuma isteka dodijeljenog oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice, a ne na izmjenu takvog upisa.

14 Kao drugo, smatralo je da se žalba ne može temeljiti ni na članku 53. stavku 4. Uredbe br. 874/2009. Naime, prema mišljenju žalbenog vijeća, CPVO-ova odluka od 23. listopada 2017. kojom je on odbio zahtjev za izmjenu datuma isteka nije odluka protiv koje se može podnijeti žalba na temelju članka 67. stavka 1. Uredbe br. 2100/94. Ona osobito nije odluka koja se odnosi na upis ili brisanje podataka u/iz Upisnik(a), sukladno članku 87. Uredbe br. 2100/94. Žalbeno vijeće navelo je da isto vrijedi i za navodno CPVO-ovo odbijanje da izvrši ovlast koja mu je dodijeljena da po službenoj dužnosti ispravi eventualne pogreške u upisniku.

15 Kao treće, žalbeno je vijeće, odobravajući obrazloženje odluke od 23. listopada 2017., navelo da se navodna pogreška u izračunu datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice ne može smatrati očitom pogreškom u smislu članka 53. stavka 4. Uredbe br. 874/2009. Dodalo je da se članak 116. stavak 4. četvrti podstavak Uredbe br. 2100/94 može, *prima facie*, tumačiti na više načina.

16 Kao četvrto i posljednje, žalbeno je vijeće zaključilo da je žalba nedopuštena jer je podnesena nakon isteka roka od dva mjeseca predviđenog člankom 69. Uredbe br. 2100/94. Budući da je žalba proglašena nedopuštenom, žalbeno vijeće nije odlučilo o tumačenju članka 116. Uredbe br. 2100/94.

Zahtjevi stranaka

17 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži CPVO-u da u upisnik upiše datum 30. travnja 2020., umjesto datuma isteka koji je trenutačno naveden.

18 CPVO od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje njegovih troškova.

Pravo

Dopuštenost

Dopuštenost drugog dijela tužiteljeva tužbenog zahtjeva

19 Na temelju drugog dijela svojeg tužbenog zahtjeva tužitelj od Općeg suda zahtijeva da CPVO-u naloži da u upisnik upiše datum 30. travnja 2020., umjesto datuma isteka koji je trenutačno naveden.

20 U svojem odgovoru na tužbu CPVO tvrdi da je taj drugi dio tužbenog zahtjeva nedopušten.

21 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da je u okviru tužbe podnesene sudu Unije protiv odluke žalbenog vijeća CPVO-a potonji dužan, u skladu s člankom 73. stavkom 6. Uredbe br. 2100/94, poduzeti potrebne mjere kako bi postupio u skladu s presudom suda Unije. Stoga nije na Općem sudu da daje naloge CPVO-u, nego je na CPVO-u da izvede zaključke iz izreke i obrazloženja presuda suda Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 5. veljače 2019., Mema/CPVO (Braeburn 78 (11078)), T-177/16, EU:T:2019:57, t. 29.; vidjeti također po analogiji presudu od 11. srpnja 2007., El Corte Inglés/OHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, EU:T:2007:219, t. 20. i navedenu sudsku praksu).

22 Stoga je drugi dio tužbenog zahtjeva nedopušten jer se njime od Općeg suda traži da CPVO-u naloži da izmijeni datum isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice za sortu Siberia, kako je taj datum upisan u upisnik.

Dopuštenost upućivanja na argumente iznesene pred CPVO-ovim tijelima

23 CPVO ističe nedopuštenost općih upućivanja tužitelja na navode i podneske podnesene tijekom postupka pred žalbenim vijećem CPVO-a.

24 U tom pogledu, što se tiče upućivanja u točki 5.24. tužbe na konkretne točke očitovanja koje je tužitelj podnio tijekom upravnog postupka pred CPVO-om, koje, uostalom, nije podnio kao priloge tužbi, tako navedene argumente treba odbiti kao nedopuštene.

25 Naime, na temelju članka 21. prvog stavka Statuta Suda Europske unije, koji se primjenjuje na postupak pred Općim sudom sukladno članku 53. prvom stavku navedenog Statuta, i članka 177. stavka 1. točke (d) Poslovnika Općeg suda, u svakoj tužbi kojom se pokreće postupak treba naznačiti, među ostalim, kratak opis razloga na kojima se ona temelji. Ta naznaka mora biti dovoljno jasna i precizna da tuženiku omogući da pripremi svoju obranu, a Općem sudu da odluči o tužbi. Isto vrijedi za svaki zahtjev, uz koji moraju biti navedeni tužbeni razlozi i argumenti koji omogućuju tuženiku i sudu da ocijeni njegovu osnovanost. Dakle, bitni činjenični i pravni elementi na kojima se tužba temelji moraju proizlaziti, barem sažeto, ali dosljedno i razumljivo, iz teksta same tužbe. Međutim, iako tekst tužbe može biti poduprt i nadopunjen u vezi s pojedinim pitanjima upućivanjem na dijelove priloženih dokumenata, opće upućivanje na druge dokumente ne može nadomjestiti nepostojanje bitnih elemenata pravne argumentacije, koji se moraju nalaziti u tužbi. Analogni su zahtjevi i kada se poziva na neki prigovor ili argument u potporu tužbenom zahtjevu (vidjeti presudu od 11. travnja 2019., Fomanu/EUIPO – Fujifilm Imaging Germany (Prikaz leptira), T-323/18, neobjavljenu, EU:T:2019:243, t. 17. i navedenu sudsku praksu). Osim toga, nije na Općem sudu da zamijeni stranke time da pokuša istražiti relevantne elemente u dokumentima na koje se pozivaju (vidjeti presudu od 9. ožujka 2018., Recordati Orphan Drugs/EUIPO – Laboratorios Normon (NORMOSANG), T-103/17, neobjavljenu, EU:T:2018:126, t. 24. i navedenu sudsku praksu).

26 U ovom slučaju u točki 5.24. tužbe tužitelj samo upućuje na „točku 4.4. svojeg podneska od 23. studenoga 2017. o meritumu predmeta kao i na točke 3. i 4. spisa izlaganja podnesenog na raspravi održanoj 24. rujna 2018.” te naglašava da se argumenti izneseni u okviru postupka pred žalbenim vijećem CPVO-a također moraju smatrati dijelom argumentacije iznesene u okviru ove tužbe. Međutim, ne samo da podnesak i spis izlaganja na koje se poziva tužitelj nisu bili priloženi tužbi nego se ni učinjenim upućivanjem ne može nadoknaditi nepostojanje bitnih elemenata pravne argumentacije koji se moraju nalaziti u tužbi.

27 Iz prethodno navedenog proizlazi da upućivanje u točki 5.24. tužbe na argumente koji se nalaze u dokumentima koje je tužitelj podnio tijekom upravnog postupka pred CPVO-om nije dopušteno u okviru ove tužbe.

Meritum

28 U prilog svojoj tužbi tužitelj ističe dva tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na bitnim povredama postupka zbog, u biti, nepostojanja obrazloženja, a drugi na povredi Uredbe br. 2100/94 ili bilo kojeg pravnog pravila vezanog uz njezinu primjenu, uključujući UEU i UFEU. Tužitelj osobito tvrdi da je njegova žalba pred žalbenim vijećem bila dopuštena.

29 Najprije valja ispitati drugi tužbeni razlog, a zatim prvi tužbeni razlog.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je žalbeno vijeće CPVO-a počinilo pogrešku koja se tiče prava time što je žalbu proglasilo nedopuštenom

30 Drugi tužbeni razlog sastoji se od dvaju dijelova, kojima tužitelj osporava CPVO-ovu ocjenu prema kojoj je žalba nedopuštena.

– Prvi dio drugog tužbenog razloga, koji se u biti temelji na povredi članka 67. u vezi s člankom 87. Uredbe br. 2100/94 i ograničenju pravnih lijekova koji su na raspolaganju nositeljima oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice protiv očitih pogrešaka

31 Tužitelj ističe da je žalbeno vijeće pogriješilo time što je smatralo da se žalba ne može temeljiti na članku 67. u vezi s člankom 87. Uredbe br. 2100/94 jer se, prema mišljenju žalbenog vijeća, te odredbe odnose na prvotni upis u upisnik datuma isteka dodijeljenog oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice, a ne na izmjenu takvog upisa. Tužitelj ističe da obrazloženje žalbenog vijeća na umjetan način razlikuje prvotni upis datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice i izmjenu takvog upisa.

32 Tužitelj smatra da je odluka o odbijanju zahtjeva za ispravak datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice, kako je to navedeno u upisniku, jasno obuhvaćena pojmom „upis ili brisanje podataka u/iz Upisnik(a)”, u smislu članka 87. Uredbe br. 2100/94. Prema tužiteljevu mišljenju, pobijana odluka dovodi do nepravednog ograničenja pravnih lijekova koji su na raspolaganju nositeljima oplemenjivačkih prava na biljnu sortu Zajednice protiv očitih pogrešaka počinjenih prilikom upisa podataka u upisnik.

33 CPVO osporava tužiteljeve argumente.

34 Valja podsjetiti na to da se pravna sigurnost nalazi među općim načelima priznatima u pravu Unije. Konačnost upravne odluke koja nastaje protekom razumnih rokova za podnošenje žalbe ili iscrpljivanjem pravnih lijekova pridonosi pravnoj sigurnosti, zbog čega se u pravu Unije ne zahtijeva da upravno tijelo, načelno, mora ponovno razmotriti upravnu odluku koja je postala konačna (presude od 13. siječnja 2004., Kühne & Heitz, C-453/00, EU:C:2004:17, t. 24., od 12. veljače 2008., Kempter,

C-2/06, EU:C:2008:78, t. 37. i od 4. listopada 2012., Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, t. 76.). Usto, cilj rokova za podnošenje žalbe jest zaštititi pravnu sigurnost tako da se izbjegne vremenski neograničeno dovođenje u pitanje akata Unije koji proizvode pravne učinke (presuda od 9. ožujka 1994., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, t. 16.).

35 U ovom slučaju valja utvrditi da se raspoloživi pravni lijekovi, kao i rokovi u kojima se neki pravni lijek može koristiti, nalaze u Uredbi br. 2100/94.

36 Naime, članak 67. stavak 1. Uredbe br. 2100/94 određuje da se „[ž]alba može uložiti na odluke [CPVO-a] koje su donijete sukladno člancima 20., 21., 59., 61., 62., 63. i 66., kao i na odluke koje se odnose […] na upis ili brisanje podataka u/iz Upisnik(a) sukladno članku 87. […]”.

37 U skladu s člankom 69. Uredbe br. 2100/94, žalba mora biti podnesena u pisanom obliku „u roku od dva mjeseca od dostave odluke ako je naslovljena na žalitelja ili, u odsutnosti takvog, u roku od dva mjeseca od objave odluke […]”.

38 Osim toga, u skladu s člankom 87. stavkom 2. točkom (e) Uredbe br. 2100/94, CPVO vodi Upisnik oplemenjivačkih prava na biljnu sortu Zajednice, u koji se, nakon dodjele oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice, upisuje, među ostalim, datum na koji oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice počinje i završava.

39 Kao prvo, iz tih elemenata proizlazi da članak 67. stavak 1. Uredbe br. 2100/94, u vezi s njezinim člankom 87. stavkom 2. točkom (e), predviđa žalbu samo protiv CPVO-ovih odluka koje, u okviru dodjeljivanja oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice, utvrđuju datum početka i završetka navedenog prava. CPVO-ova odluka koja se osporava pred žalbenim vijećem, kojom se odbija tužiteljev zahtjev za ispravak, nije obuhvaćena tim odredbama.

40 Kao drugo, valja podsjetiti na to da je odlukom od 2. kolovoza 1996. CPVO dodijelio oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice za sortu Siberia, tako što je utvrdio datum isteka tog oplemenjivačkog prava na dan 1. veljače 2018. Nadalje, nesporno je da je tužitelj znao za odluku o dodjeli kojom je utvrđen sporni datum isteka i da nije podnio žalbu u roku od dva mjeseca od dostave te odluke. Kako u točki 4.4. svoje tužbe tako i na raspravi pred Općim sudom tužitelj je izričito priznao da nije podnio žalbu u roku određenom člankom 69. Uredbe br. 2100/94. Iako je mogao pobijati tu odluku na temelju članka 67. stavka 1. Uredbe br. 2100/94 (vidjeti po analogiji presudu od 9. ožujka 1994., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, t. 24.), nije u primjenjivom roku iskoristio pravne lijekove koje mu je Uredba br. 2100/94 stavila na raspolaganje. Odluka o dodjeli stoga je postala konačna nakon isteka propisanog roka (vidjeti po analogiji presudu od 9. ožujka 1994., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, t. 13.).

41 U tom kontekstu, tužitelju se ne može dopustiti da mu ponovno počne teći rok za podnošenje žalbe na temelju toga što tvrdi da je njegov zahtjev za ispravak od 24. kolovoza 2017. obuhvaćen „upisom ili brisanjem podataka u/iz Upisnik(a) sukladno članku 87. [Uredbe br. 2100/94]”. Naime, kada bi se tužitelju dopustilo da podnese žalbu na temelju članka 67. u vezi s člankom 87. Uredbe br. 2100/94, nakon što je podnio zahtjev za ispravak datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice i nakon što je CPVO odbio taj zahtjev, to bi imalo za posljedicu povredu konačnosti odluke o dodjeli. Svaki nositelj oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice mogao bi zaobići rok za žalbu predviđen u članku 69. Uredbe br. 2100/94 zahtijevajući, kao i tužitelj, nakon isteka tog roka izmjenu upisnika i podnoseći žalbu protiv CPVO-ove odluke o odbijanju. Takvo zaobilaženje roka za podnošenje žalbe ne može se prihvatiti (vidjeti po analogiji presudu od 21. ožujka 2014., Yusef/Komisija, T-306/10, EU:T:2014:141, t. 54. i 55.).

42 Naravno, prema ustaljenoj sudskoj praksi, postojanje novih relevantnih okolnosti može opravdati podnošenje zahtjeva za preispitivanje odluke koja nije bila pobijana u roku (vidjeti presudu od 21. ožujka 2014., Yusef/Komisija, T-306/10, EU:T:2014:141, t. 60. i navedenu sudsku praksu). Međutim, tužitelj ne ističe postojanje takvih novih relevantnih činjenica koje bi mogle poduprijeti njegov zahtjev za izmjenu datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice.

43 U tom pogledu tužitelj ne može s uspjehom tvrditi da su se nekoliko godina nakon odluke o dodjeli pojavile sumnje u pogledu točnosti datuma isteka. Informacije koje je CPVO na tužiteljev zahtjev dostavio o načinima izračuna trajanja oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice također ne predstavljaju nove činjenice koje opravdavaju da tužitelj – koji je propustio pravodobno iskoristiti pravne lijekove koji su mu stavljeni na raspolaganje Uredbom br. 2100/94 – može podnijeti tužbu protiv CPVO-ova odbijanja da izmijeni sporni datum i stoga može zaobići rok za podnošenje tužbe protiv odluke o dodjeli (vidjeti po analogiji presudu od 14. lipnja 2018., Spagnolli i dr./Komisija, T-568/16 i T-599/16, EU:T:2018:347, t. 131.).

44 Osim toga, presuda od 20. prosinca 2017., Incyte (C-492/16, EU:C:2017:995), na koju se tužitelj poziva u prilog svojem stajalištu, ne dovodi u pitanje prethodna utvrđenja. Naime, u predmetu u kojem je donesena ta presuda datum isteka svjedodžbe o dodatnoj zaštiti koju je za lijek izdalo nacionalno tijelo pokazao se netočnim, uzimajući u obzir presudu koju je Sud kasnije donio u prethodnom postupku (presuda od 20. prosinca 2017., Incyte, C-492/16, EU:C:2017:995, t. 23., 48. i 49.). To znači da je u tom predmetu nastala nova bitna činjenica, odnosno presuda Suda kojom se određuju načini izračuna trajanja zaštite. To ovdje nije slučaj i sudska praksa na koju se poziva tužitelj stoga se ne može primijeniti.

45 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da prvi dio drugog tužbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

– Drugi dio drugog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi članka 53. stavka 4. Uredbe br. 874/2009

46 Prema tužiteljevu mišljenju, žalbeno vijeće pogrešno je u točki II. A.3 pobijane odluke smatralo da se žalba ne može temeljiti na članku 53. stavku 4. Uredbe br. 874/2009. U potporu svojem stajalištu tužitelj iznosi više argumenata.

47 Kao prvo, tužitelj tvrdi da navedena odredba obvezuje CPVO da ispravi očite pogreške. Osim toga, odbijanje tog tijela da se s njome uskladi moglo bi biti predmet žalbe na temelju članka 67. Uredbe br. 2100/94 jer je riječ o odluci koja se odnosi na upis ili brisanje podataka u upisniku, sukladno članku 87. navedene uredbe. Prema tužiteljevu mišljenju, čak i ako se na dopis primijeni članak 67. Uredbe br. 2100/94 i iako takva odluka ne podliježe žalbi, mora biti moguće podnijeti žalbu na temelju općeg načela prava Unije prema kojem „svatko mora imati pravo na učinkovit pravni lijek protiv odluka koje mogu povrijediti pravo priznato Ugovorima” jer valja zaključiti da ta formula obuhvaća instrument kao što je Uredba br. 2100/94.

48 Kao drugo, tužitelj tvrdi da izmjena datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice, kako je taj datum upisan u upisnik, može manje ugroziti načelo pravne sigurnosti nego što je to slučaj sa značajnijim izmjenama koje mogu proizići iz preispitivanja odluke. U prilog svojoj tvrdnji tužitelj se poziva na presudu od 20. prosinca 2017., Incyte (C-492/16, EU:C:2017:995). Osim toga, prema njegovu mišljenju, upis bitnih informacija o oplemenjivačkim pravima na biljnu sortu Zajednice u upisnik ima za cilj stvoriti pouzdan izvor informacija i tako osigurati pravnu sigurnost potrebnu za zaštitu interesa trećih osoba. Stoga valja ispraviti pogrešku u upisniku, neovisno o proteku određenog vremena.

49 Kao treće, tužitelj tvrdi da ispravak očitih pogrešaka na temelju članka 53. stavka 4. Uredbe br. 874/2009 ne podliježe nikakvom roku. Naime, Uredba br. 874/2009 u tom pogledu ne sadržava nijednu odredbu. U potporu svojoj argumentaciji poziva se na presudu Raada van State (Državno

vijeće, Nizozemska) od 18. veljače 2015. u predmetu Syngenta protiv Nizozemskog ureda za patente. Ističe da u predmetu u kojem je donesena ta presuda relevantna odredba prava Unije u primjenjivoj uredbi nije predviđala nikakav rok za ispravak pogreške te da isto vrijedi i za članak 53. stavak 4. Uredbe br. 874/2009.

50 CPVO osporava tužiteljeve argumente.

51 Čak i bez potrebe za odlučivanjem o pitanju može li CPVO-ova odluka na temelju članka 53. stavka 4. Uredbe br. 874/2009 biti predmet žalbe na temelju članka 67. Uredbe br. 2100/94, valja smatrati da pogreška koju navodi tužitelj ne ulazi u područje primjene navedenog članka 53. stavka 4.

52 Naime, u skladu s člankom 53. stavkom 4. Uredbe br. 874/2009, jezične pogreške, pogreške pri pisanju i očite pogreške počinjene u CPVO-ovim odlukama moraju se ispraviti. Iz tog teksta proizlazi da je cilj ispravaka izvršenih na temelju te odredbe samo nadoknaditi pravopisne ili gramatičke pogreške, pogreške pri pisanju – poput pogrešaka koje se odnose na imena stranaka – ili pogreške koje su toliko očite da se nije mogao predvidjeti nijedan drugi tekst osim onoga koji proizlazi iz ispravka (vidjeti po analogiji presudu od 9. rujna 2011., dm-drogerie markt protiv OHIM-a – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, t. 73.).

53 Uzimajući u obzir važnost obvezujućeg karaktera izreke konačne odluke koju je donijelo nadležno tijelo i uz poštovanje načela pravne sigurnosti, pravilo koje iznimno dopušta naknadne ispravke takve odluke treba usko tumačiti. Stoga je pojam „očita pogreška” ograničen na formalne očite pogreške, kao što je pogreška u pisanju, čija pogrešna priroda jasno proizlazi iz teksta same odluke i koje ne utječu na doseg i bit donesene odluke, kako proizlazi iz njezine izreke i obrazloženja. Nasuprot tomu, pojam „očita pogreška” u smislu članka 53. stavka 4. Uredbe br. 874/2009 ne može se odnositi na pogrešku koja utječe na materijalnu zakonitost pobijane odluke (vidjeti po analogiji presude od 14. prosinca 2006., Gagliardi/OHIM – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU), T-392/04, neobjavljenu, EU:T:2006:400, t. 55. i od 18. listopada 2011., Reisenthel/OHIM – Dynamic Promotion (Sanduci i košare), T-53/10, EU:T:2011:601, t. 35.).

54 U ovom slučaju tužitelj zahtijeva izmjenu datuma isteka oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice za sortu Siberia. Takva izmjena utječe na doseg i bit odluke o dodjeli kojom je utvrđeno trajanje tog oplemenjivačkog prava. Naime, provođenje takve izmjene pretpostavlja da se prethodno utvrdi kako tumačiti Uredbu br. 2100/94, osobito njezine odredbe relevantne za izračun trajanja oplemenjivačkog prava. Osim toga, tužitelj i CPVO nisu se mogli složiti o tom tumačenju, unatoč njihovu dopisivanju u razdoblju od nekoliko godina. Iz toga proizlazi da se tužiteljev zahtjev za izmjenu ne može smatrati zahtjevom za ispravak jezične pogreške, pogreške pri pisanju ili očite pogreške u smislu članka 53. stavka 4. Uredbe br. 874/2009.

55 Budući da u ovom slučaju nisu ispunjeni uvjeti primjene članka 53. stavka 4. Uredbe br. 874/2009, valja odbiti tužiteljeve argumente prema kojima je njegova tužba dopuštena na temelju te odredbe.

56 S obzirom na sve navedeno, potrebno je odbiti drugi dio drugog tužbenog razloga kao neosnovan pa stoga i drugi tužbeni razlog u cijelosti.

Prvi tužbeni razlog, koji se u biti temelji na povredi obveze obrazlaganja jer je žalbeno vijeće CPVO-a propustilo odgovoriti na argument koji je pred njim iznesen

57 Tužitelj u biti tvrdi da je žalbeno vijeće CPVO-a povrijedilo svoju obvezu obrazlaganja propustivši ispitati njegov argument o CPVO-ovoj obvezi da po službenoj dužnosti ispravi pogreške iz upisnika.

58 CPVO osporava tužiteljeve argumente.

59 Treba podsjetiti na to da, na temelju članka 75. Uredbe br. 2100/94, CPVO-ove odluke moraju biti obrazložene. Ta obveza ima isti doseg kao i ona utvrđena člankom 296. UFEU-a (vidjeti u tom smislu presudu od 5. veljače 2019., Braeburn 78 (11078), T-177/16, EU:T:2019:57, t. 43.). Prema ustaljenoj sudskoj praksi koja se odnosi na članak 296. UFEU-a, obveza obrazlaganja ima dvostruki cilj omogućavanja, s jedne strane, zainteresiranim strankama da se upoznaju s razlozima donesene mjere kako bi obranile svoja prava i, s druge strane, sudu Unije da provede svoj nadzor zakonitosti odluke (vidjeti u tom smislu presude od 10. svibnja 2012., Rubinstein i L'Oréal/OHIM, C-100/11 P, EU:C:2012:285, t. 111.; od 30. lipnja 2010., Matratzen Concord/OHIM– Barranco Schnitzler (MATRATZEN CONCORD), T-351/08, neobjavljenu, EU:T:2010:263, t. 17. i od 27. ožujka 2014., Intesa Sanpaolo/OHIM – equinet Bank (EQUITER), T-47/12, EU:T:2014:159, t. 24.).

60 Obvezu obrazlaganja moguće je poštovati a da nije potrebno izričito i iscrpno odgovoriti na sve argumente koje je tužitelj istaknuo, pod uvjetom da CPVO iznese činjenice i pravna razmatranja koja imaju suštinsku važnost u strukturi odluke (vidjeti presudu od 23. veljače 2018., Schniga/CPVO (Gala Schnico), T-445/16, EU:T:2018:95, t. 28. (neobjavljenu) i navedenu sudsku praksu).

61 Kao što to također proizlazi iz ustaljene sudske prakse, zahtjev u vezi s obrazloženjem mora se ocijeniti s obzirom na okolnosti slučaja. U obrazloženju nije potrebno navesti sve relevantne činjenične i pravne elemente jer pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve iz članka 296. UFEU-a treba ocijeniti ne samo s obzirom na tekst tog akta nego i na njegov kontekst kao i na sva pravna pravila koja uređuju predmetno područje (presude od 29. rujna 2011., Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, t. 150. i od 21. prosinca 2016., Club Hotel Loutraki i dr./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, t. 47.).

62 U ovom slučaju iz teksta pobijane odluke proizlazi da je žalbeno vijeće smatralo da se, pod pretpostavkom da CPVO ima ovlast po službenoj dužnosti ispraviti pogreške koje se nalaze u upisniku, odbijanje izvršavanja te ovlasti ne može pobijati u smislu članka 67. Uredbe br. 2100/94. Žalbeno vijeće dodalo je da takvo odbijanje ne predstavlja ni odluku koja se odnosi na upis ili brisanje podataka u/iz Upisnik(a), sukladno članku 87. navedene uredbe. Također je zaključilo da se članak 53. stavak 4. Uredbe br. 874/2009 ne primjenjuje na takav slučaj.

63 Iz toga slijedi da je žalbeno vijeće u dovoljnoj mjeri obrazložilo svoju odluku.

64 Slijedom toga, prvi tužbeni razlog i stoga tužbu u cijelosti valja odbiti kao neosnovane.

Troškovi

65 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

66 Budući da tužitelj nije uspio u postupku, treba mu naložiti da snosi troškove, sukladno CPVO-ovu zahtjevu.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (šesto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Društvu Siberia Oriental BV nalaže se snošenje, uz vlastitih troškova, i troškova Ureda Zajednice za biljne sorte (CPVO).**

Marcoulli Iliopoulos Norkus

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 25. lipnja 2020.

Potpisi